

Πατρότητα και μητρότητα. Ως ασφαλιστικές δικλείδες υγιούς ανατροφής των παιδιών.

Απόστολος Νικολαΐδης, Ομ. Καθηγητής Πανεπιστημίου Αθηνών, Πρόεδρος Ινστιτούτου «Άγιος Μάξιμος ο Γραικός».

Σήμερα, 4 Φεβρουαρίου 2024, είναι η Κυριακή μετά την εορτή της Υπαπαντής του Κυρίου, ημέρα κατά την οποία η Ιερά Σύνοδος της Εκκλησίας της Ελλάδος όρισε να εορτάζεται η μνήμη των μητέρων των Τριών Ιεραρχών, οι οποίες αποτέλεσαν τους θεμέλιους λίθους πάνω στους οποίους στηρίχτηκε το οικοδόμημα της προσωπικότητας των αγίων ανδρών. Πρόκειται για την Εμμέλεια του Μ. Βασιλείου, την Νόννα του Γρηγορίου του Θεολόγου και την Ανθούσα του ιερού Χρυσοστόμου.

Και επειδή καμιά γυναίκα δεν μπορεί, υπό κανονικές συνθήκες, να είναι μητέρα χωρίς τον αντίστοιχο πατέρα, και καμιά οικογένεια δεν μπορεί να σταθεί χωρίς και τους δύο, ανεξάρτητα από το ποσοστό και την ποιότητα συμβολής του καθενός, δίκαιο και ηθικό είναι να μην αγνοήσουμε και την παρουσία των αντίστοιχων κατά σάρκα Πατέρων των Τριών Ιεραρχών, δηλαδή τον Βασίλειο, διακριθέντα για την ευσέβεια και την ενάρετη ζωή, και συμβάλλοντα σημαντικά στην πολυτεκνία και καλλιτεκνία, τον Γρηγόριο, μεταστραφέντα μεν από την Νόννα, αλλά διακριθέντα για την αγάπη στην οικογένειά του και τους φτωχούς, σε σημείο που να αναδειχθεί κληρικός και επίσκοπος, και τον Σεκούνδο, πατέρα του ιερού Χρυσοστόμου, ζωντανό μέλος της τοπικής Εκκλησίας, ο

οποίος δυστυχώς έφυγε νωρίς από τη ζωή, αναγκάζοντας την Ανθούσα να αναλάβει διπλό ρόλο στην ανατροφή του Χρυσοστόμου, αρνούμενη, παρά το νεαρό της ηλικίας της και το πρόωρο της χηρείας της, να ξαναπαντρευτεί, υποθέτουμε για τρεις λόγους: α) για να διατηρήσει τη μονογαμία της, κατανοώντας το αληθινό νόημα της συζυγίας (οι δύο έγιναν ένα και παραμένουν ένα στη ζωή αυτή ανεξάρτητα από την φυσική ατομική απουσία του ενός), β) για να αφιερωθεί ολοκληρωτικά στην φροντίδα του παιδιού της, και γ) για να προστατέψει το παιδί της από προβλήματα που μπορεί να προκύψουν από την παρουσία ενός ξένου προς την οικογένειά της σώματος.

Είναι το ίδιο που έκανε και η Εμμέλεια του Μ. Βασιλείου, όταν και ο δικός της σύζυγος έφυγε πρόωρα από τη ζωή, παρά τις τεράστιες ανάγκες στήριξης λόγω της πολυτεκνίας που θα δικαιολογούσαν ενδεχομένως την αναζήτηση ενός αναπληρωματικού συζύγου. Προλαβαίνω να σημειώσω εδώ, ότι στις περιπτώσεις αυτές, όπου η απουσία του ενός δεν είναι θέμα σκόπιμης βούλησης, όπως συμβαίνει στο διαζύγιο, ούτε θέμα επιλογής, όπως συμβαίνει με τις μονογονεϊκές οικογένειες, αλλά φυσική αναγκαιότητα, όπου τον ρόλο του ελλείποντα αναλαμβάνει να αναπληρώσει ο ίδιος ο Θεός, εφόσον του ζητείται, στο πλαίσιο της προνοητικής και κυβερνητικής του ενέργειας.

Και ερχόμαστε τώρα στο θέμα μας χωρίζοντάς το σε τρεις ενότητες: Η πρώτη αναφέρεται στον τρόπο δόμησης και οργάνωσης της οικογένειας, η δεύτερη στον τρόπο σύνδεσης και λειτουργίας των δύο γονεϊκών ρόλων σε σχέση προς τα παιδιά, και η τρίτη στα δικαιώματα των παιδιών σε οποιαδήποτε μορφή οικογένειας. Θα κλείσουμε δε με τα Συμπεράσματα. Διευκρινίζουμε ότι η προσέγγιση του θέματος έχει θεολογικό, ηθικό και κοινωνικό χαρακτήρα.

1. Αιτία και δομή της οικογένειας.

-Ο θεσμός του γάμου και της οικογένειας είναι ανύπαρκτος προπρωτικά. Ο πρώτος άνθρωπος είναι προϊόν γένεσης και όχι γέννησης. Δεν γεννιέται αλλά δημιουργείται. Δεν είναι πλαστούργημα του γάμου, αλλά της **παρθενίας**, καθώς γράφει ο Ιωάννης ο Δαμασκηνός[1]. ΟΜ. Αθανάσιος εξαίρει αυτήν την κατάσταση της παρθενίας με αναφορά στην αγία Τριάδα, τους αγγέλους, την Θεοτόκο και τον Χριστό[2]. Είναι η κα-

τάσταση που θα επανέλθει με την συντέλεια των αιώνων και το κλείσιμο του κύκλου της ζωής.

-Ο θεσμός της οικογένειας με τα τρία δομικά συστατικά του (πατέρας- μητέρα, τέκνα) δεν είναι μόνο θεοϊδρυτος, σύμφωνα με όσα διαμείβονται στο Βιβλίο της Γένεσης, όπου καθώς αναφέρει και ο Κλήμης ο Αλεξανδρεύς: «ανδρί γυνή διά Θεού αρμόζεται»^[3], με την εντολή της αύξησης και πλήθυνσης, ούτε μόνο «κατ' οίκον εκκλησία» καθώς αναφέρει ο Παύλος, αλλά βαθιά θεμελιωμένος στην ιστορία και τη συνείδηση του ανθρωπίνου γένους και αναλογικά προ- εξεικονισμένος στη φυσική πραγματικότητα, η οποία πάντοτε λειτουργούσε ως η βάση του πολιτισμού και εργαστήριο ανθρωπογνωσίας και κοινωνιογνωσίας, καθώς διά πολλών αναφέρει ο Μ. Βασίλειος, αυτός που ιδιαίτερα μελέτησε «την φύσιν των όντων».

-Πατρότητα, μητρότητα, τέκνα, δομικά στοιχεία της οικογένειας, είναι μεν μεταπτωτικά αλλά δεν παύουν να είναι **θεόσδοτα**, όπως φάνηκε ήδη. Ποτέ ο Θεός δεν έπαψε να ενδιαφέρεται για τον αποστατημένο άνθρωπο, φροντίζοντας να παρέχει **αντίδοτα περιορισμού των αρνητικών συνεπειών που συνοδεύουν τις κακές ανθρώπινες επιλογές**. Έτσι δικαιολογείται η δωρεά του έρωτα, ως μέσου επανασύνδεσης άνδρα και γυναίκας, ώστε να συνεχίζεται το φαινόμενο της ζωής. Όσοι αμφισβητούν τη σημασία του έρωτα και την αξία του γάμου είναι είτε αιρετικοί, όπως οι Καρποκρατιανοί, οι οποίοι μισούσαν το γάμο επειδή μέσω αυτού νομιμοποιούνταν η ερωτική σχέση, είτε **οπαδοί του διαβόλου**, ο οποίος, μη ανεχόμενος να βλέπει τον άνθρωπο να κοινωνεί με το Θεό, και ο ίδιος να παραμένει ακοινωνήτος και κολασμένος, επιθυμεί σφόδρα, γι' αυτό και ευνοεί την ομοφυλοφιλία, όπως αναφέρουν Πατέρες της Εκκλησίας, να μην κάνουν οι άνθρωποι παιδιά και διαιωνίζεται το ανθρώπινο γένος. Γράφει σχετικά ο ιερός Χρυσόστομος: Ο διάβολος επιθυμεί να εξαφανίσει το ανθρώπινο γένος με δύο τρόπους, να μην σπέρνονται νόμιμα οι άνθρωποι και να συμπαρασύρονται άνδρες και γυναίκες σε πόλεμο μεταξύ τους. Έπρεπε άνδρας και γυναίκα να είναι ένα, και αυτό το εξυπηρετεί η συνουσία. Ο διάβολος καταστρέφει αυτή την επιθυμία και την οδηγεί σε άλλο τρόπο ικανοποίησης, ξεχωρίζοντας τα φύλα μεταξύ τους, μετατρέποντας το ένα σε δύο μέρη, αντίθετα με το νόμο του Θεού. Αυτά τα δύο μέρη τα παρέσυρε σε πόλεμο και προς τον εαυτό τους και

μεταξύ τους. Και οι γυναίκες πρόσβαλλαν έτσι τις γυναίκες και όχι μόνο τους άνδρες, αλλά και οι άνδρες ήλθαν αντιμέτωποι μεταξύ τους και εναντίον του γυναικείου φύλου[4].

-Γάμος λοιπόν και οικογένεια αποτελούν, ας πούμε, αναγκαίο κακό, απαραίτητο συνοδευτικό του χωροχρόνου, προϊόντα της παράβασης και μέσα θεραπείας των συνεπειών της αμαρτίας, όπως είναι η διάσπαση της ανδρογυνικής ενότητας και η απειλή εξαφάνισης του ανθρώπινου γένους λόγω της έμμεσης επιλογής του φυσικού θανάτου. Αυτές είναι άλλωστε και οι δύο αναγκαιότητες που εξυπηρετεί ο γάμος: Άνδρας και γυναίκα που τους χώρισε και κατέστησε αντίπαλους η αμαρτία, ξαναγίνονται ένα και από το ένα προκύπτουν οι πολλοί, καθώς αναφέρει ο ιερός Χρυσόστομος. Διαίρεσε ο Θεός τον ένα σε δύο αντίθετα από την αρχή, και θέλοντας να δείξει ότι μετά τη διαίρεση και πάλι μένει ένας, δεν επέτρεψε να είναι επαρκής ο ένας για τη γέννηση παιδιών. Γιατί ο καθένας δεν είναι ένας ποτέ, αλλά το μισό του ενός. Άνδρας και γυναίκα δεν είναι δύο άνθρωποι, αλλά ένας άνθρωπος. Γι' αυτό και ο Χριστός αναγνωρίζει άνδρα και γυναίκα σαν μια ζωντανή ύπαρξη και πουθενά δεν χωρίζει τα δύο φύλα[5]. Ωστόσο, ο καθένας είναι ατελής για τεκνοποιία και ατελής για τη σύσταση του παρόντος βίου. Γράφει συγκεκριμένα ο ιερός Χρυσόστομος: Επειδή η φύση μας πλάστηκε από το Δημιουργό ενδεής και όχι αυτάρκης, ο Θεός τα οικονόμησε έτσι ώστε αυτή η ένδεια να αποκαθίσταται με την ωφέλεια που προκύπτει από την ένωση των φύλων. Γι' αυτό το λόγο επινόησε ο Θεός τον γάμο, ώστε αυτό που λείπει στον καθένα να το βρίσκει στον άλλο και η ένδεια να μετατρέπεται σε αυτάρκεια και μάλιστα σε τέτοιο βαθμό που μέσα από την διαδοχή να διατηρείται η αθανασία[6].

-Τόσο ο γάμος όσο και η οικογένεια δεν αποτελούν απλώς βιολογικά φαινόμενα, ή, όπως επιδιώκεται σήμερα, κοινωνικές, πολιτικές ή νομικές συμβάσεις, αλλά **προέκταση των δογματικών αληθειών της πίστης μας**. Δεν είναι τυχαίος ο εξεικονισμός άνδρα και γυναίκας με αναφορά σε Χριστό και Εκκλησία ούτε και ο χαρακτηρισμός της οικογένειας ως κατ' οίκον Εκκλησίας. Έτσι, ενώ η συζυγία κατανοείται εκκλησιαστικά με όρους του Χριστολογικού δόγματος (άνδρας και γυναίκα στο γάμο είναι αχωρίστως και αδιαιάρετως, ατρέπτως και ασυγχύτως ενωμένοι) η οικογένεια θεμελιώνεται τριαδολογικά: Πατέρα-μητέρα-παιδί. Η φυσικότητα, η ανα-

γκαιότητα και η ορθή κατανόηση της σχέσης γονέων και παιδιών στηρίζεται στην οργανική **τριαδικότητα**. Το παιδί γράφει ο Χρυσόστομος, είναι η γέφυρα μεταξύ τους, αλλά και ο τρόπος που οι τρεις γίνονται ένα σώμα[7]. Τα παιδιά είναι το αποτέλεσμα της αλληλοσυμπλήρωσης γι' αυτό και συνιστούν το σύνδεσμο μεταξύ πατέρα και μητέρας. Με αυτόν τον τρόπο γίνεται η υπέρβαση των ατομικότητων και η μετάβαση στο εμείς ως αναγκαία προϋπόθεση στάσης και συμπεριφοράς των γονέων προς τα παιδιά.

Σήμερα όμως τα πράγματα άλλαξαν. Σημασία δεν έχει πλέον η οντολογία αλλά η ηθική. Το αν κάποιος είναι για παράδειγμα άνδρας ή γυναίκα δεν το ορίζει πλέον η φύση αλλά η ανθρώπινη προαίρεση και ο νόμος. Έτσι εξηγούνται ορισμοί όπως: Ο γάμος είναι μια ελεύθερη, συναινετική δημιουργία κοινότητας αγάπης και αλληλεγγύης μεταξύ προσώπων που βιώνεται ανεξάρτητα από το φύλο, όπως ισχυρίζεται η κεντροαριστερά, αρνούμενη το γάμο ως δεσμό αλλά και ως υποχρέωση που απορρέει από την οντολογία και όχι δικαίωμα που συνδέεται με τα κίνητρα και τις σκοπιμότητες, ή **ως το επιστέγασμα της αγάπης, όπως λέει η κεντροδεξιά**. Καταρχήν όσοι μιλάνε για αγάπη, αγνοούν το περιεχόμενό της και την ταυτίζουν με τον έρωτα, ο οποίος δεν έχει τίποτα σχετικό με την αγάπη. Ο έρωτας είναι αυτός που οδηγεί στο γάμο, σύμφωνα με όσα προαναφέραμε, ενώ η αγάπη συνιστά το κριτήριο της ορθά κατανοούμενης συζυγίας και το κίνητρο της τεκνοποιίας και τεκνοτροφίας. Η αγάπη εν προκειμένω είναι καρπός του αγίου Πνεύματος και συνέπεια του μυστηρίου, που ενεργείται κατά την τέλεση του εκκλησιαστικού γάμου. Αυτή είναι άλλωστε και η διαφορά του από τις λοιπές μορφές συμβίωσης. Δύο ξένοι άνθρωποι γίνονται ένα σώμα, τίποτε από τα οικεία δεν ανήκει στον ένα αλλά στον άλλο, ενώ είναι έτοιμοι να θυσιαστεί ο ένας για τον άλλο. Αυτά είναι τότε μόνο δυνατά, όταν υπάρχει αγάπη στη μορφή του αγαπητικού έρωτα, που δεν επιτρέπει οι πρώην δύο να παραμένουν δύο αλλά είναι πλέον ένα. Και αυτό το επιτελεί η αγάπη. Αν γάμος συνιστά επιστέγασμα της αγάπης, τότε δήλωσε ο νεοέλληνας στοχαστής Στ. Ράμφος, θα μπορούσε κάποιος με το ίδιο κίνητρο να παντρευτεί όλους τους ανθρώπους, ένα ζώο ή ένα ρομπότ[8].

2. Συλλειτουργία πατρότητας και μητρότητας.

-Βίβλος, ιστορία των θρησκειών και του πολιτισμού, Φυσιολογία, βεβαιώνουν μέχρι τώρα απερίφραστα ότι **δύο και μόνο δύο είναι τα φύλα: Άρσεν και θήλυ, και κανένα άλλο**. «Και εποίησεν ο Θεός τον άνθρωπον, άρσεν και θήλυ εποίησεν αυτόν», αναφέρεται στη Γένεση. Απόψεις που φέρουν τον Θεό να δημιουργεί και τρίτο ή ενδιάμεσο φύλο, είναι παντελώς αθεολόγητες. Αν αυτό αληθεύει τότε ούτε η Παλαιά Διαθήκη, ούτε ο Παύλος αλλά ούτε και η αγιοπατερική παράδοση θα θεωρούσαν την ομοφυλοφιλία αμαρτία, δηλαδή ως κάτι που αντιβαίνει στο θέλημα του Θεού, και ως κάτι το αφύσικο και ανήθικο. Αντίθετα κάνουν σαφές ότι η ομοφυλοφιλία συνιστά διαβολικό εφεύρημα, όπως ειπώθηκε, και καθαρή ανθρώπινη επινόηση, έστω και αν υπάρχουν σε κάποιους έμφυτες, καθώς λέγεται, ομοφυλοφιλικές παρορμήσεις, μαζί βέβαια με άλλες, όπως η κλεπτομανία, η έντονη επιθετικότητα, η οξυθυμία, και άλλα, τα οποία οφείλονται στην αμαρτητική ροπή του ανθρώπου, ακολουθήματα της αμαρτίας και όχι δημιουργήματα του Θεού. Εξάλλου, αμαρτία και Θεός είναι αδύνατο να συνυπάρχουν. Το ένα αντιμάχεται το άλλο.

-Αν ο Θεός δεν θεωρούσε αναγκαία την ύπαρξη άνδρα και γυναίκας, πατέρα και μητέρας, για την αποκατάσταση της ενότητας της ανθρώπινης φύσης και συνέχισης της ζωής, είχε την ευκαιρία όταν διαπίστωσε τη μοναξιά του Αδάμ, κατά τη δεύτερη διήγηση της δημιουργίας του ανθρώπου, **να του δώσει για συντροφιά έναν άλλο, ομόφυλό του**^[9], **ρυθμίζοντας ο ίδιος με έναν διαφορετικό τρόπο την διαδικασία αναπαραγωγής της ζωής**. Το γεγονός ότι δεν το έκανε σημαίνει ότι ο μοναδικός τρόπος για την εν λόγω αναπαραγωγή είναι αυτός που περνά μέσα από την ανδρογυνική ενότητα. Αυτό σημαίνει ότι κάθε άλλος τρόπος είναι τουλάχιστον προβληματικός με αρνητικές συνέπειες όχι μόνο για το ανδρόγυνο αλλά και για τα παιδιά. Και αναφέρομαι στην υποβοηθούμενη αναπαραγωγή, ιδιαίτερα αυτή που απαιτεί ξένο προς τη συζυγία γενετικό υλικό αλλά και στην παρένθετη μήτρα. Περιπτώσεις κατά τις οποίες προσβάλλονται, σχετικοποιούνται, ή αχρηστεύονται πατρότητα και μητρότητα, και γίνεται άκρως προβληματική η υιότητα.

-Πατρότητα και μητρότητα υπακούν δομικά και λειτουργικά στην **αρχή της συμπληρωματικότητας**.

Η αρχή της συμπληρωματικότητας μεταξύ άλλων βοηθά άνδρα και γυναίκα να γίνουν καταρχήν καλοί σύζυγοι και κατόπιν κατάλληλοι γονείς. Όπως, κατά τον Απόστολο Παύλο, δεν μπορεί να υπάρχει άνδρας χωρίς γυναίκα ούτε γυναίκα χωρίς τον άνδρα [\[10\]](#) έτσι δεν μπορεί να υπάρχει πατέρας χωρίς μητέρα και μητέρα χωρίς πατέρα.

Η συμπληρωματικότητα προϋποθέτει την ετερότητα. Ο καθένας από τους δύο εμπλουτίζει τα δικά του βιολογικά και ψυχικά χαρακτηριστικά με τα συμπληρωματικά χαρακτηριστικά του άλλου, ακολουθώντας τη γενική αρχή ότι ο ένας σχηματίζει την ταυτότητά του μέσω του άλλου. Είναι το ίδιο που γίνεται και στο ευρύτερο κοινωνικό περιβάλλον. Συγκεκριμένα, όταν ο πατέρας είναι υποστηρικτικός και στοργικός με τη μητέρα, τότε και εκείνη νιώθει μεγαλύτερη ασφάλεια και σιγουριά σε ό,τι αφορά στο γονεϊκό της ρόλο (Rosenberg & Wilcox, 2006). Σύμφωνα με επιστημονικές έρευνες, ο πατέρας φαίνεται ακόμη να επηρεάζει τη συναισθηματική ανάπτυξη του παιδιού με έμμεσο τρόπο μέσα από τη σχέση του με τη μητέρα (Rosenberg & Wilcox, 2006). Αξίζει ακόμη να σημειωθεί με τη βοήθεια των επιστημόνων ότι η πατρική φιγούρα μπορεί να διαδραματίζει ρόλο διαμεσολαβητικό σε αρνητικές συμπεριφορές της μητέρας απέναντι στο παιδί και να μετριάσει τις συνέπειές τους (Paradaki & Giovazolias, 2013). Για παράδειγμα, η υποστηρικτική στάση του πατέρα έχει τη δυνατότητα να μειώνει τις συνέπειες μιας τυχόν απορριπτικής στάσης της μητέρας στο παιδί (Paradaki & Giovazolias, 2013) [\[11\]](#).

Με τον ίδιο τρόπο λειτουργούν οι γονείς και σε σχέση προς τα παιδιά. Η μητέρα προσφέρει στοργή, επίμονη φροντίδα, ο πατέρας συναι-

σθηματική σταθερότητα, ασφάλεια και προστασία. Η απουσία του ενός από τους δύο δημιουργεί ψυχολογικά κενά και προβλήματα προσαρμογής. Η επιτυχημένη σχέση μεταξύ παιδιού-γονιού βασίζεται στη σταθερότητα των δύο γονέων.

Με τον πατέρα του το παιδί αποκτά το αίσθημα της ασφάλειας αλλά και της αυτοπεποίθησης, μαθαίνει να τολμά και να αυτορυθμίζεται, να παίρνει πρωτοβουλίες στην εξερεύνηση του περιβάλλοντος και ταυτόχρονα να είναι υπομονετικό και ανεκτικό. Μαθαίνει επίσης να ορίζει και να ορίζεται, να δημιουργεί και να επιλύει προβλήματα, να κρίνει και να αποφασίζει[12]. Επομένως η έμφαση στην μητρότητα ως τον κυριότερο παράγοντα υγιούς ανατροφής των παιδιών, στον οποίο επενδύουν διαχρονικά σχεδόν οι πάντες παρά τον πατριαρχικό τρόπο κατανόησης του γυναικείου ρόλου, δεν ακυρώνει τον σημαντικό ρόλο του πατέρα. Ο γνωστός Ψυχίατρος Φρόντ έλεγε ότι δεν μπορεί να φανταστεί καμιά άλλη ανάγκη στην παιδική ηλικία τόσο δυνατή όσο η πατρική προστασία.

Μπορεί μερικοί να ερμηνεύουν τον **πρωταρχικό ρόλο της μητρότητας** ως μια κοινωνική αναγκαιότητα, που η πατριαρχία όρισε (η μητέρα στο σπίτι, ο άνδρας στην εργασία), ωστόσο καμιά επιστημονική θεωρία δεν κατάφερε να τον διαψεύσει. Ο ρόλος της βιολογικής μητέρας είναι μοναδικός και αναντικατάστατος. Γιατί δεν καθιστά την μητέρα μόνο η γέννα αλλά η καλή ανατροφή, καθώς γράφει ο ιερός Χρυσόστομος[13]. Είναι από την φύση της έτοιμη να βάλει τον εαυτό της σε δεύτερη μοίρα χάρη του παιδιού της. Είναι αυτή που δεν είναι απλώς παρούσα και δίπλα στο παιδί, αλλά συγκοινωνούσα και τα πάντα πληρούσα. «Ούδέν γάρ μητρός ευσπλαχνότερον και τοῦτο λέγω ἵνα τιμᾶσθαι νομοθετήσω τας μητέρας», έγραφε ο Γρηγόριος ο Θεολόγος[14].

Καθοριστικός και αναντικατάστατος για την ψυχολογική ισορροπία του βρέφους είναι επίσης ο **θηλασμός**, ο οποίος δεν υπάρχει τυχαία ούτε και αποσπασματικά αλλά είναι η κατάληξη των ανάλογων προετοιμασιών του γυναικείου σώματος. Ο θηλασμός δεν αποτελεί απλώς μια φυσική μέριμνα για την βιολογική επιβίωση και διαβίωση του νέου ανθρώπου, αλλά εκφράζει και την οργανική σχέση μητέρας και παιδιού. Τα παιδιά δεν θηλάζουν μόνο γάλα, έλεγε ο όσιος Παΐσιος, αλλά αγάπη, στοργή, παρηγοριά, ασφάλεια και δυνατό χαρακτήρα[15]. Αν αυτό ισχύει τότε

σκεφτείτε τι χάνει ένα παιδί που έρχεται στον κόσμο τεχνητά, τεκνοθετείται ή παράγεται από παρένθετη μητέρα, της οποίας η υποχρέωση τελειώνει με την γέννα.

Και το ερώτημα είναι πώς μπορεί κάποιος να αγνοήσει ή να υποκαταστήσει την μητρότητα, και αναφέρομαι στα ανδρικά ομόφυλα ζευγάρια. Με ποιο τρόπο μπορεί εδώ να υποκατασταθεί ο μητρικός ρόλος και πόσο χρήσιμη για το παιδί μπορεί να είναι η παραποίηση του; Ή πόσο ηθικό είναι να στερείς με τρόπο αυθαίρετο και ατομικά ωφελιμιστικό αυτό που για το παιδί είναι αναγκαίο; Γιατί είναι άλλο η φυσική απουσία της μητέρας ενός παιδιού και άλλο η τεχνητή και σκόπιμη. Είναι δηλαδή άλλο να στερεί η φύση τον πατέρα ή τη μητέρα και άλλο οι τεχνητές και άλλες σκοπιμότητες ατόμων και κοινωνιών. Τα παιδιά που στερούνται τον δεσμό της μητρικής αγάπης δεν μπορούν να αναπτύξουν την στοιχειώδη αυτοπεποίθηση, να πιστέψουν ότι μπορούν να αγαπήσουν και να αγαπηθούν, γράφει ένας Αμερικανός Ψυχοθεραπευτής (Αμερικανός Ψυχοθεραπευτής Irvin Yalom). Η μητέρα παίζει καθοριστικό ρόλο στην κοινωνικοποίηση των παιδιών. Η απουσία της εκτός από τον κίνδυνο της διανοητικής ανεπάρκειας δημιουργεί τις πλέον αρνητικές προϋποθέσεις ομαλούς ένταξης και προσαρμογής των παιδιών.

3. Τα δικαιώματα του παιδιού.

ο. Ιεράρχηση δικαιωμάτων.

Όλες σχεδόν οι προωθημένες νομοθετικές πρωτοβουλίες αλλαγής του ισχύοντος επί αιώνες οικογενειακού δικαίου, αλλά και όλες οι σχετικές κοινωνικές ερμηνείες και παρεμβάσεις για τα παιδιά, επικαλούνται μεν το συμφέρον των παιδιών, ενώ στην ουσία είτε το καταστρατηγούν είτε το υποτάσσουν στο συμφέρον των υποψηφίων γονέων. Το επιχείρημα για παράδειγμα ότι είναι καλύτερο για ένα παιδί αντί να είναι σε ίδρυμα, είναι προτιμότερο να ζει σε ένα ομόφυλο ζευγάρι, λες και δεν υπάρχουν άτεκνα ή ενδιαφερόμενα ετερόφυλα ζευγάρια, τα οποία σημειωτέο αναμένουν επί 7 ή και 10 χρόνια την ικανοποίηση των αιτημάτων τους για υιοθεσία, αντιμετωπίζοντας και το πρόβλημα της δυσαρμονίας μεταξύ προσφοράς και ζήτησης (η ετήσια προσφορά για υιοθεσία φθάνει τα 30-35 ενώ η ζήτηση γύρω στις 150-150 [16]), μόνο ως πρόσχημα ενδιαφέροντος για τα εν λόγω παιδιά μπορεί να εκληφθεί, ενώ στην ουσία χρησιμοποιείται ως μέσο πίεσης για τη δική τους ομόφυλη προτίμηση.

Άρα επί της ουσίας έχουμε να κάνουμε με μια αθέτηση ή σύγκρουση δικαιωμάτων. Εκείνα των υποψηφίων γονέων και εκείνα των παιδιών. Κανονικά θα έπρεπε να μιλάμε μόνο για δικαιώματα των παιδιών, επειδή τα ίδια είναι ανυπεράσπιστα και εκτεθειμένα στα θελήματα των μεγάλων, γιατί το να είναι κάποιος γονέας δεν είναι δικαίωμα αλλά ευθύνη, εκτός και αν ισχύει η υποκειμενική λογική αρχή, τα παιδιά οφείλουν να υπάρχουν για τους γονείς και όχι οι γονείς για τα παιδιά. Γιατί παρατηρείται ότι, ενώ θα έπρεπε να εργαλειοποιούνται τα πάντα χάρη του συμφέροντος των παιδιών, εργαλειοποιούνται τα ίδια τα παιδιά για τα κακώς εννοούμενα συμφέροντα των μεγάλων και των συναφών μηχανισμών. Επιστρατεύονται δε και Εταιρείες Ψυχολογίας για να προτείνουν την ομόφυλη τεκνοθεσία ως μέσο για την πρόληψη ψυχολογικών προβλημάτων στους ομόφυλους επίδοξους γονείς.

Αν όμως τα πράγματα δεν είναι όπως τα αξιολογούμε εμείς αλλά όλοι συμφωνούν ότι πράγματι προηγούνται τα «υπέρτερα συμφέροντα των παιδιών, όπως έκρινε το Δικαστήριο των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (20.9.2006), τότε καμιά άλλη αρχή δεν είναι ανώτερη και άρα καμιά δεν μπορεί να το ακυρώσει. Επομένως το ζήτημα δεν είναι η νομική κατοχύρωση των ίσων δικαιωμάτων μεταξύ ετερόφυλων και ομόφυλων ζευγαριών ως προς την τεκνοθεσία, την τεχνητή αναπαραγωγή ή την παρένθετη μητέρα, αλλά σε ποια μορφή οικογένειας ικανοποιείται το συναισθηματικό, αναπτυξιακό, διανοητικό και κοινωνικό συμφέρον του παιδιού. Σε κάθε περίπτωση οι επιθυμίες και οι επιδιώξεις των γονέων σε σχέση με την απόκτηση παιδιών θα έπρεπε να τίθενται σε δεύτερη μοίρα. Πολύ περισσότερο όταν το δικό μας σύνταγμα επιβάλλει στο κράτος την προστασία της οικογένειας, της μητρότητας και της παιδικής ηλικίας (21, παρ. 1, εδ. 1.)[\[17\]](#). Το πλέον εντυπωσιακό και ταυτόχρονα υποκριτικό είναι ότι ενώ γίνεται πολύς λόγος για νομικά δικαιώματα, κανείς λόγος δεν γίνεται για ενάρετη ανατροφή, δείγμα της αλλοίωσης του αξιακού συστήματος και του βαθμού όχι απλώς εκκοσμίκευσης αλλά και απανθρωποίησης.

3.2 Το δικαίωμα του παιδιού στους δύο ετερόφυλους γονείς.

Ο Κοσμάς ο Αιτωλός παρομοιάζει τους γονείς με δένδρο και τα παιδιά με τα κλαδιά του (B1, 188). Είναι προφανές ότι στην εικόνα αυτή του δένδρου δεν μπορείς ούτε να αφαιρέσεις ή να υποκαταστήσεις ούτε κάποιον από τα δύο ετερόφυλα συστατικά του ούτε και τους φυσικούς κλάδους με τεχνητούς.

-Το συμφέρον των παιδιών απαιτεί να έχουν **δύο γονείς: Πατέρα και μητέρα**. Το γεγονός ότι ακόμα και σε ένα ετερόφυλο ζευγάρι μπορεί να είναι οι γονείς κακοί δεν αναιρεί το γεγονός ότι η συντριπτική πλειοψηφία είναι καλοί γονείς, όπως δεν ακυρώνει και την αποδεδειγμένη αρχή ότι το ετερόφυλο ζευγάρι αποτελεί το καταλληλότερο περιβάλλον για μια ισορροπημένη ανάπτυξη του παιδιού. Αυτή είναι η κανονικότητα και η φυσικότητα. Αυτός είναι ο κανόνας που ισχύει σε ολόκληρη την πλάση αλλά και στην ανθρώπινη ιστορία. Αυτό αποτελεί φυσικό δικαίωμα των παιδιών και κανένας δικαιωματοσμός δεν μπορεί να του το στερήσει. Και το ερώτημα είναι, κατά πόσο είναι ηθικό να πληρώνουν τα παιδιά τον απέραντο δικαιωματοσμό των μεγάλων. Το παιδί έχει κάθε δικαίωμα να γνωρίζει την καταγωγή και τις κληρονομικές του ρίζες. Παρεπιπτόντως ακούστε πώς ενημερώνει το παιδί της για την καταγωγή του μια μητέρα που συζητεί με μια άλλη γυναίκα: Επειδή ως δύο μαμάδες δεν μπορούσαμε μόνες μας να σε φέρουμε στον κόσμο βρέθηκε ένας κύριος από πολύ μακριά και μας έστειλε ένα δώρο που μπήκε στην κοιλίτσα της μαμάς και έτσι έγινες» [\[18\]](#).

Για να δείτε το μέγεθος της σύγχυσης στη σχέση παιδιών και ομόφυλων γονέων του, φέρτε στο μυαλό σας και μια άλλη σκηνήμε δύο πράξεις: Στην πρώτη ένα παιδί απευθύνεται στους γονείς του, αποκαλώντας τον ένα «μπαμπά» και την άλλη «μαμά». Στη δεύτερη το παιδί υποχρεώνεται να προσφωνεί τον ένα ή τη μία «γονέα 1» και τον άλλο ή την άλλη «γονέα 2». Δεν χρειάζεται και ιδιαίτερη εξυπνάδα για καταλάβει κάποιος τίς συνέπειες από την δυσαρμονία μέσων και σκοπών, αλλά και από την λογική, μετέρχομαι οποιοδήποτε μέσο αρκεί να έχω ένα παιδί, αδιαφορώντας για την ψυχική του υγεία και τα λοιπά δικαιώματά του.

-Η συνύπαρξη και συλλειτουργία των δύο ετερόφυλων γονεϊκών ρόλων δεν αποτελεί μόνο δομικό στοιχείο της οικογένειας αλλά και πηγή **προβολής προτύπων** για την ανατροφή των επόμενων πατέρων και μητέρων, δυνατότητα που εκ των πραγμάτων στερούνται τα ομόφυλα ζευγάρια, τα οποία μόνο ως ομοφυλοφιλικά πρότυπα μπορούν και επιθυμούν να λειτουργήσουν. Και εδώ είναι το μεγάλο ζήτημα: Τα παιδιά εγκλωβίζονται σε μια σχέση, μην έχοντας καμιά δυνατότητα διεξόδου, η οποία εξασφαλίζει όλους τους σωματικούς και ψυχολογικούς μηχανισμούς να ακολουθήσουν τα παιδιά την πορεία των τεχνητών γονέων τους, γιατί κανείς μηχανισμός δεν υπάρχει που να απαγορεύει στα παιδιά να αντιγράψουν ό,τι βλέπουν γύρω τους και ό,τι ακούν, πολύ περισσότερο όταν έχουν αποκτήσει «θολή ταυτότητα φύλου» και έχουν σχηματίσει «θολή ταυτότητα εαυτού»[\[19\]](#). Ποιος λοιπόν μπορεί να προφυλάξει ένα παιδί από το να ανατραφεί κατ' εικόνα των αρχών που ένα ζευγάρι ακολουθεί, συγκεκριμένα από το να ακολουθήσει και το ίδιο την ίδια ομοφιλόφυλη πορεία χωρίς την οποιαδήποτε βιολογική προδιάθεση; Εκτός και αν αυτό είναι ζητούμενο.

3.3 Το δικαίωμα στην ελευθερία.

Όπως ο γάμος συνιστά **οντολογικό** και όχι ηθικό γεγονός έτσι και η αναπαραγωγή της ζωής. Τα παιδιά δεν είναι προϊόντα της βούλησης ή των κοινωνικών επιταγών, αλλά της φύσης, ό,τι συμβαίνει και στο φυσικό περιβάλλον. Η μηλιά δεν παράγει μήλα επειδή το θέλει, αλλά επειδή αυτό οφείλει εκ φύσεως να κάνει. Άρα το παιδί δεν μπορεί να είναι ούτε νομικό απόκτημα ούτε και ηθικό δικαίωμα, γιατί έτσι δεν διασφαλίζεται η ελευθερία του, αλλά γίνεται δούλος των σκοπιμοτήτων. Ό,τι

συμβαίνει δηλαδή με τον λεγόμενο οικογενειακό προγραμματισμό. Τα παιδιά δεν προγραμματίζονται αλλά έρχονται ως φυσιολογικοί καρποί της συζυγικής ζωής. Αν ήταν υπόθεση της προαίρεσης τότε θα ήταν αδικαιολόγητη και άδικη η ατεκνία. Με άλλα λόγια, τα παιδιά έρχονται όταν βούλεται η φύση, και ο Θεός, και όχι όταν θέλουν οι άνθρωποι. Στην πρώτη περίπτωση έχουμε ελευθερία και αξιοπρέπεια, ενώ στη δεύτερη δουλεία, γιατί το βιολογικά αναγκαίο δεν μπορεί να αντικαθίσταται από το ηθικά επιλέξιμο[20], μέσα στο οποίο εντοπίζεται και η εξουσιαστική σχέση προς τα παιδιά, την οποία ο ιερός Χρυσόστομος την αποκαλεί μορφή δουλείας[21]

-Η αναπαραγωγή της ζωής με όρους δουλοκτησίας κορυφώνεται όταν χρησιμοποιούνται **ευγονικές μέθοδοι** παρέμβασης στο ανθρώπινο γονιδίωμα, με σκοπό την παραγωγή παιδιών κατ' εικόνα των επιθυμιών των παραγωγών τους, μεταβάλλοντας τα παιδιά σε εργαλεία ρατσιστικών ατομικών ή κοινωνικών σκοπιμοτήτων. Κανείς δεν αντιλέγει ότι αυτό μπορεί να συμβεί, αν δεν συμβαίνει ήδη, και στην περίπτωση των ετερόφυλων ζευγαριών. Σοκάρουν όμως οι διακηρυγμένες παραγγελίες από ομόφυλα ζευγάρια για ορισμένου φύλου παιδιών και με συγκεκριμένα χαρακτηριστικά, εννοώντας προφανώς τη χρήση της ετερόλογης υποβοηθούμενης αναπαραγωγής και της παρένθετης μήτρας, από την οποία θα προκύψει «το παραδοτέο εμπόρευμα»[22]. Πώς μπορεί όμως να διασφαλιστεί η αξιοπρέπεια ενός παιδιού που κάποιος το παρήγγειλαν όπως παραγγέλλεις ένα ζώο ή ένα αντικείμενο; Πώς μπορεί τόσο βάνουσα να παραγκωνίζεται η θέληση του παιδιού, να έχει την ίδια κοινωνική εικόνα με τα υπόλοιπα παιδιά, ή πως μπορεί να αποδείξει στους γύρω του ότι η δική του τεχνητή και σκόπιμη περίπτωση συνιστά την κανονικότητα και όχι εκείνη των λοιπών παιδιών της παρέας του;

Συμπεράσματα.

1.-Αθεϊσμός: Πόλεμος κατά του Δημιουργού: Από τότε που η επιστήμη στάθηκε στερη στα πόδια της άρχισε έναν μανιώδη αγώνα όχι μόνο χειραφέτησης από τις θρησκευτικές της ρίζες αλλά και εξαφάνισης του Δημιουργού. Αυτός ο αγώνας δεν περιλαμβάνει μόνο τις αθεϊστικές θεωρίες που αποξενώνουν τον πλάστη από τα πλάσματά του αλλά και την παντοειδή απαξίωσή του. Μετά την θεωρία του Δαρβίνου, μέσω της οποίας αμφισβητήθηκε η κατ' εικόνα Θεού δημιουργία του ανθρώπου,

έρχεται η Γενετική Επιστήμη και Βιοτεχνολογία για να αμφισβητήσουν την καλλιτεχνία και πανσοφία του Θεού και κατ' επέκταση την καλλιτεχνία και καλαισθησία της μητέρας φύσης. Έτσι από τη μια πλευρά ωθούν τον άνθρωπο να καταφεύγει σε βελτιωτικές, προσθετικές ή αφαιρετικές γονιδιακές ή αισθητικού τύπου πλαστικές επεμβάσεις στη βάση υποκειμενικών αισθητικών μοντέλων, και από την άλλη υποστηρίζουν την μετάλλαξη και παράχρηση στη λειτουργία και χρήση κάποιων από τα όργανα του σώματος, που ο Απ. Παύλος χαρακτηρίζει ναό του αγίου Πνεύματος, στο όνομα του εκτεταμένου δικαιωτισμού. Το να είναι κάποιος άνδρας και να θέλει, ως έχων δήθεν δικαίωμα, να είναι γυναίκα, για παράδειγμα, ή και το αντίθετο, αποτελεί μέγιστη διαστροφή των οντολογικά θεμελιωμένων όρων φυσικής και κοινωνικής ευταξίας, μοιάζει δε με το δικαίωμα και τη στάση του Προμηθέα που χαρακτηρίστηκε ύβρις, ως περιγραφή της αφροσύνης, της αυθάδειας και της υπέρμετρης αλαζονείας, στην ουσία της περιγραφή ανατροπής του συσχετισμού μεταξύ του ανθρώπινου και του θείου νόμου. Έτσι δεν καθορίζει η φύση την εξειδικευμένη λειτουργία των μελών αλλά το αυτεξούσιο σε συνεργασία με τις παράλογες ορμές. Αυτό ακριβώς κάνει η συστηματική και οργανωμένη ομοφυλοφιλική κίνηση, γι' αυτό και χαρακτηρίζεται ως ύβρις και φυσικά αμαρτία. Δεν πρόκειται απλά για μια παράβαση ή μεταποίηση κάποιων παραδεδομένων ηθικών κανόνων ή απαγορευτικών θείων εντολών αλλά για μια οργανωμένη βλάσφημη αθεϊστική στάση ζωής, προσβάλλοντας κατάμουτρα Δημιουργό και Δημιουργία, για μια καταστρατήγηση θεμελιακών φυσικών ρυθμιστικών κανόνων της ανθρώπινης ζωής, για μια αυθαίρετη κατάργηση αναγκαίων όρων αναπαραγωγής και ανάπτυξης της νέας ζωής, και τέλος για μια λίαν εγωιστική και μανιώδη απόφαση ανατροπής του απ' αιώνων ισχύοντος αξιακού συστήματος.

2.-Αποδόμηση της οικογένειας: Όποιος επιθυμεί να αλλάξει ή να μεταλλάξει τις θεμελιώδεις κοινωνικές αρχές και τις ανθρωπολογικές σταθερές κηρύσσει έναν **καταρχήν υπόγειο και στη συνέχεια φανερό πόλεμο κατά της παραδοσιακής οικογένειας, επειδή αυτή αποτελεί πράγματι το θεμελιακό κύτταρο της κοινωνίας, με επίκεντρο την μητρότητα.** Από δεκαετίες αναπτύσσεται μια «αντιοικογενειακή κουλτούρα» που ξεκινά με την αποϊεροποίηση του γάμου, συνεχίζεται με την αλλοίωση και απαξίωση της συζυγίας, την κατάργηση των φυσικών όρων λειτουργίας της οικογένειας, στοχεύοντας ιδιαίτερα στην αποξένωση των

παιδιών από το παραδοσιακό αξιακό σύστημα, ετοιμάζοντάς τα για τους αυριανούς κατ' εικόνα των σύγχρονων κοινωνικών μοντέλων γονείς. Η κοινωνία οφείλει να συμπληρώνει τα κενά της φύσης και όχι να την ακυρώνει. Είναι άλλο να μιλάμε για ανθρώπινα δικαιώματα, όπως είναι το δικαίωμα στη ζωή, και άλλο για δικαιώματα απέναντι στη φύση. Αυτό μόνο η αδηφάγος λαίλαπα του δικαιωματοσμού θα μπορούσε να το επιχειρήσει. Δεν αρκείται στα δεινά που επέφερε στις διαπροσωπικές και κοινωνικές σχέσεις των ανθρώπων, ενεργώντας ως καταλύτης όλων των πτυχών του κοινωνικού βίου και του πολιτισμού, επιχειρεί τώρα να παρέμβει και στα «δικαιώματα», ας πούμε της φύσης, ενεργώντας ως εχθρός της φυσικής τάξης, ως φίλος του τεχνητού, ως αυθαίρετος ρυθμιστής της τεκνοποιίας σε συνδυασμό με την ρευστότητα και κατάργηση των φύλων. Σε λίγο θα πρέπει οι φυσικοί όροι και ρόλοι να παίρνουν την άδεια της κοινωνίας για να επιτελέσουν το έργο τους. Το ερώτημα είναι, πόσο συμφέρει την ελληνική κοινωνία, να ασχολείται τόσο επίμονα με ομόφυλους γάμους και τεκνοθεσίες και όχι με τη βαθιά δημογραφική κρίση, εξισώνοντας την εξαίρεση με τον κανόνα, τις ακρότητες με τη μεσότητα, το παρά φύσιν με το κατά φύσιν, κινδυνεύοντας να πάθει και η Ελλάδα ό,τι και χώρες του εξωτερικού όπου η ομοφυλοφιλία έγινε μόδα, με τους νέους να δηλώνουν κατά 20% γκέι [\[23\]](#).

3.-Η απαξίωση της μητέρας: Η αποδόμηση της οικογένειας άρχισε εδώ και καιρό με την απαξίωση της γυναίκας, γιατί, αν απαξιώσεις την γυναίκα καταρχήν ως σύζυγο και στη συνέχεια ως μητέρα, και σχετικοποιήσεις πρώτα την αναπαραγωγική και κατόπιν την καθοριστική της συμβολή στην ανατροφή του παιδιού της, εύκολα μπορείς να αλλάξεις ακόμα και να ακυρώσεις τα φύλα, αντικαθιστώντας το βιολογικό με το κοινωνικό και το φυσικό με το τεχνητό.

Αυτή η πορεία **απαξίωσης της γυναίκας μητέρας** αρχίζει από τότε που η πατριαρχική κοινωνία αισθάνθηκε ότι κινδυνεύει από την πρότερη εμμονή της στον περιορισμό της γυναίκας στο μητρικό της ρόλο. Έτσι αποφάσισε πρώτα να την βγάλει, εξαπατώντας την με διάφορα δολώματα φεμινιστικής φύσεως, όπως η σεξουαλική της απελευθέρωση, η οικονομική της ανεξαρτησία, κ. ά., από το σπίτι, και στη συνέχεια να την αναγκάσει να ασχολείται με οτιδήποτε άλλο εκτός από την μητρότητά της. Έτσι εξηγούνται η σκόπιμη αργοπορία της έγγαμης τεκνοποιίας, με

τις συναφείς γενετικές και δημογραφικές συνέπειες, η ελάχιστη δυνατή ενασχόλησή της με τα παιδιά λόγω των λοιπών υποχρεώσεων, η κατάφυγη σε τεχνητούς τρόπους αναπαραγωγής και σε δανεικές εναλλακτικές λύσεις, προσφέροντας έτσι επιχειρήματα στην προσπάθεια ανατροπής του παραδοσιακού οικογενειακού μοντέλου με τα γνωστά χαρακτηριστικά.

Η τωρινή πράξη απαξίωσης γράφεται με την εργολαβία των παρένθετων μητέρων, η οποία εκτός των άλλων παρενεργειών δημιουργεί και προβλήματα εμπορευματοποίησης του γυναικείου σώματος. Η γυναίκα μεταβάλλεται σε μηχανή παραγωγής. Μια φυσική κατά τα άλλα διαδικασία μεταβάλλεται σε πεδίο οικονομικής συναλλαγής, όπου η μητρότητα πουλιέται και αγοράζεται, στην οποία, ευάλωτες οικονομικά, εργασιακά και κοινωνικά γυναίκες, αναγκάζονται να υποκύπτουν. Είναι πάντως εντυπωσιακή ή σιγή που κρατά το κατά τα άλλα λαλίστατο φεμινιστικό κίνημα ως προς την προκείμενη απαξίωση της γυναίκας.

4.-Είναι λοιπόν προφανές ότι η συζήτηση για τα φύλα δεν γίνεται με όρους επιστημονικούς αλλά κοινωνικούς. Υπάρχει σε εξέλιξη μια προσπάθεια οργανωμένης κοινωνικής κατασκευής των φύλων που ξεκίνησε με την νομική κατοχύρωση της ομοφυλοφιλίας, συνεχίζεται με τον ομόφυλο γάμο και καταλήγει με την ρευστότητα των φύλων για να μην είναι αναγκαία η αναφορά αλλά και αιτιολόγηση συνύπαρξης πατρότητας και μητρότητας. Έχουμε δηλαδή μπροστά μας μια ολόκληρη συνωμοσία του σύμπαντος για την εξυπηρέτηση των σκοπών μιας συγκεκριμένης κοινωνικής ελίτ[24], που για να δικαιολογηθεί θα πρέπει να αλλάξουν όλοι οι φυσικοί όροι και ρόλοι, εξισώνοντας το παρά φύσιν με το κατά φύσιν με την προοπτική να το υποκαταστήσει κιόλας. Όλο αυτό συμποσούται σε μια συσκευασία σε δύο: Γάμος και τεκνοθεσία.

Αν τα παιδιά χρειάζονται πατέρα και μητέρα δεν το αποφασίζει πλέον η φύση, η επιστήμη και η ισχύουσα από τα πρώτα στάδια της φυσικής και ανθρώπινης ζωής ιστορική εμπειρία, αλλά η σύγχρονη κοινωνία στη βάση των κακώς εννοούμενων δικαιωμάτων και της βαθιάς αποστασιοποίησής της από το Φυσικό Δίκαιο. Γιατί η επιστήμη δεν θα επέτρεπε για παράδειγμα να μιλάμε για ισότητα δικαιωμάτων σε ανόμοια θεσμικά οικογενειακά μορφώματα. Δικαιώματα ωστόσο μπορεί να εγεί-

ρει κάποιος μόνο στο κοινωνικό του περιβάλλον, όταν αυτό αντί να διασφαλίζει την ανθρώπινη αξιοπρέπεια και την ίση νομική μεταχείριση των ατόμων, τα υπονομεύει, και όχι στο φυσικό περιβάλλον, το οποίο διαθέτει τους δικούς του अपαράβατους κανόνες αναπαραγωγής, λειτουργίας της ζωής και σχέσης των όντων. Οι φυσικοί ρόλοι του πατέρα και της μητέρας είναι μοναδικοί και αναντικατάστατοι, δεν υπόκεινται δε σε καμιά κοινωνική, πολιτισμική ή πολιτική αναθεωρητική λογική. Το αίτημα για ένα παιδί δεν υποβάλλεται στην κοινωνία αλλά στο Θεό και τη μητέρα φύση. Επαναλαμβάνουμε ότι όσα έχουν καθοριστεί βιολογικά δεν εμπίπτουν στα δικαιώματα ούτε και σε υποκειμενικούς ηθικούς κανόνες. Είναι λοιπόν προφανής η σύγχυση που οδηγεί στο παράδοξο και παράλογο. Έτσι ο πολιτισμός αντί να προεκτείνει και να εξανθρωπίζει τη φύση στρέφεται εναντίον της και την υπονομεύει.

Τελειώνω αναφερόμενος στη δική μας ευθύνη. Στο ερώτημα, τί μπορούμε εμείς οι πολίτες αυτής της χώρας να κάνουμε μπροστά σε όλη αυτή την οργανωμένη διαστροφική θύελλα, που διαπερνά σχεδόν όλες τις εκκοσμηκευμένες ιδεολογίες, τα κόμματα εξουσίας και τις κυρίαρχες πολιτικές, θα σας έλεγα πολύ απλά, ότι κατά άνθρωπον ένας μόνο τρόπος υπάρχει: Δημιουργία, διατήρηση, ισχυροποίηση και προπαντός συνεπή ακολουθία του πατροπαράδοτου οικογενειακού δεσμού και θεσμού, για να είναι δυνατή η δημιουργία ισχυρών ατομικών ταυτοτήτων, γιατί μόνο αυτές είναι ικανές να αντιστέκονται σε κάθε μορφή υποφήφιου ή τετελεσμένου, φανερού ή δημοκρατικοφανούς, ολοκληρωτισμού. Υπάρχει και κάτι άλλο. Είναι αυτό που κάνουμε τώρα: Ως πολίτες αυτής της χώρας υψώνουμε δυνατή φωνή αγανάκτησης και διαμαρτυρίας όχι εναντίον συγκεκριμένων ανθρώπων που ακολουθούν τούτη ή εκείνη την επιλογή, αλλά εναντίον όσων απεργάζονται έμμεσα ή άμεσα την κατεδάφιση των αξιών, με τις οποίες επιβίωσε και μεγαλούργησε το Γένος των Ελλήνων και εναντίον αυτών που επιχειρούν επιδεικτικά και επίμονα την ανατροπή και τον βιασμό της κανονικότητας, την κατασυκοφάντηση και την απαξίωση για να διευκολύνουν την μετάλλαξη του θεσμού της οικογένειας σε μια εφήμερη και παρά φύσιν διαπροσωπική σχέση. Τα υπόλοιπα, και τα πλέον σημαντικά, οι πιστοί τα αφήνουν στην πρόνοια του Θεού, ο οποίος ουδέποτε έπαψε να έχει τον πλήρη έλεγχο της ιστορίας, δοκιμάζοντας με κάθε τρόπο την ελευθερία των ανθρώπων και διορθώνοντας τις συνέπειες των λαθεμένων επιλογών τους. Εμείς πρώτα κάνουμε αυτό που μπορούμε

με καθαρή καρδιά και χωρίς άλλες κρύφειες ή φανερές ιδιοτελείς σκοπιμότητες, και κατόπιν λέμε του Θεού, τώρα είναι η δική σου σειρά.

ΠΑΡΑΠΟΜΠΕΣ:

[1] ΙΩΑΝΝΟΥ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΥ, Έκδοσις ακριβής της Ορθοδόξου πίστεως 4, 97, PG94, 1209b.

[2] Μ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ, Περί παρθενίας, PG 37, 532a εξ.

[3] ΚΛΗΜΕΝΤΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΣ, Στρωμματείς 3, 10, PG 7, 1169b.

[4] Ι. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ, Εις Ρωμ. 5, 2, ΕΠΕ 16B, 412. Ο δε Γρηγόριος ο Νύσσης χαρακτηρίζει ως δαιμονικούς τους χαρακτηρισμούς που αναφέρονται στο γάμο: βδελυρός, ακάθαρτος και μιανός(Περί παρθενίας 8, PG 46, 353a).Ο δε Επιφάνιος Κύπρου γράφει πως, αν ο γάμος είναι ακάθαρτος τότε και όλοι οι άνθρωποι, μηδέ των αγάμων εξαιρουμένων, θα ήταν ακάθαρμοι(Κατά αιρέσεων 61, PG 41, 1040cd).

[5] Ι. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ, Εις Ματθ. 17, ΕΠΕ 9, 592.

[6] Ι. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ, Εις Ιωάν. 19, 1, PG 59, 119.

[7] Ι. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ, Εις Κολ. 12, ΕΠΕ 22, 344.

[8] Capital.gr 13.01.24.

[9] Βλ. και το σχόλιο του Ι. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ, Εις Ιωάν. 19, 1, PG 59, 119.

[10] Α΄ Κορ. 11, 10.

[11] Οι παραπομπές στο <https://tsaknakisnikos.gr/2018/06/17/%CE%B7-%CF%83%CE%B7%CE%BC%CE%B1%CF%83%CE%AF%CE%B1%-CF%-84%CE%B7%CF%82-%CF%83%CF%87%CE%AD%CF%83%CE%B7%-CF%82-%CF%80%CE%B1%CF%84%CE%AD%CF%81%CE%B1%CF%80%-CE%B1%CE%B9%CE%B4%CE%B9%CE%BF%CF%8D/>.

[12] Στο ίδιο.

[13] Ι. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ, Περί Άννης, ΕΠΕ 8Α, 20.

[14] Ομ. 37,

[15] ΠΑΪΣΙΟΥ ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ, Λόγοι Δ΄, Οικογενειακή ζωή, Σουρωτή Θεσσαλονίκης 2004, σ. 85.

[16] Neakriti.gr/Kriti/1292954/17.01.16.

[17] Γ. ΜΑΤΣΟΥ, «Γάμος και τεκνοθεσία ομοφύλων ζευγαριών: Είναι δικαίωμα;», Capital.gr/ 11.1.2004.

[18] Ε. ΚΑΡΑΝΙΚΟΛΑ- ΚΟΝΤΟΡΟΥΣΗ, “Ομόφυλα ζευγάρια”: Στα ανθρώπινα δικαιώματα δεν υπάρχουν αστερίσκοι, Dokumentonews.gr 31.01.24.

[19] Βλ. Ε. ΚΟΡΟΒΙΛΗ, ό.π.

[20] Βλ. ΑΠ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗ, Η ανθρώπινη ζωή μεταξύ επιστήμης και ηθικής, Αθήνα 2014, σ. 77.

[21] Ι. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ, Εις Γέν. 4, ΕΠΕ 5, 56 εξ.

[22] Βλ. Ι. ΚΡΙΑΡΗ- ΚΑΤΡΑΝΗ, «Τεχνολογίες υποβοηθούμενης τεκνοποιίας», ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ, Συζυγία και τεκνογονία, Πρακτικά Α΄ Διεπιστημονικής Συσκέψεως (13-14 Δεκεμβρίου 2002), Αθήνα 2008, σ. 130.

[23] Γ. ΜΑΤΣΟΥ, «Γάμος και τεκνοθεσία ομοφύλων ζευγαριών: Είναι δικαίωμα;», Capital.gr/ 11.1.2004.

[24] Βλ. το άρθρο του Ε. ΚΟΡΟΒΙΛΗ, «Γάμος» των ομοφύλων και η παραδοσιακή οικογένεια», ΑΝΤΙΦΩΝΟ 29.1.2024.

Πηγή : <https://www.pemptousia.gr/>